

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 5. juna 2023. godine
Br. ref.:RK 2203/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI150/22

Podnosilac

Blerim Gashi

**Ocena ustavnosti presude [Pml. br. 284/2022] od 28. jula 2022. godine
Vrhovnog suda Republike Kosovo**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Blerim Gashi, sa prebivalištem u Kosovu Polju (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Ramë Gashi, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [Pml. br. 284/2022] od 28. jula 2022. godine Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud), u vezi sa presudom [APS. br. 14/2022] od 26. maja 2022. godine Apelacionog suda i presudom [PSbr. 18/2021] od 11. februara 2022. godine Osnovnog suda u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporen presude, kojom podnosilac zahteva navodi da su mu povređena prava i slobode zagarrantovane članovima: 24. [Jednakost pred zakonom], 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], 30. [Prava optuženog], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članovima 5. [Pravo na slobodu i sigurnost] i 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 10. oktobra 2022. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 10. oktobra 2022. godine, predsednica Suda je, odlukom GJR. KI150/22, imenovala sudiju Remziju Istrefi-Peci za sudiju izvestioca za slučaj i odlukom KSH.KI150/22 imenovala članove Veća za razmatranje, u sastavu sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi (član) i Radomir Laban.
7. Dana 11. oktobra 2022. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i istog datuma, kopija zahteva je dostavljena Vrhovnom sudu.
8. Dana 16. decembra 2022. godine, sudija Enver Peci je položio zakletvu pred predsednicom Republike Kosovo, kada je i počeo njegov mandat u Sudu.
9. Dana 23. maja 2023. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 4. marta 2020. godine, Specijalno tužilaštvo Republike Kosovo (u daljem tekstu: Specijalno tužilaštvo) je podiglo optužnicu [PPS. br. 24/2020] protiv podnosioca zahteva, u svojstvu policijskog službenika, i R.I., u svojstvu sudije, kojom su isti optuženi da su

počinili krivično delo „Vršenje uticaja“ iz člana 424. stav 1. Krivičnog zakonika br. 06/L-074 Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZRK). Prema ovoj optužnici, obojica optuženih su optuženi da su 28. avgusta 2019. godine od F.Z. primili novčanu korist kako bi izvršili uticaj na predsednika Osnovnog suda u Mitrovici da donese odluku o odlaganju izvršenja kazne zatvora izrečene pravnosnažnom presudom Osnovnog suda u Mitrovici protiv F.Z. i istovremeno uticali na sudije Vrhovnog suda Kosova da ukinu navedenu presudu vanrednim pravnim sredstvom, tj. zahtevom za zaštitu zakonitosti.

11. Sud ističe da osporene odluke redovnih sudova uključuju i krivični postupak protiv podnosioca zahteva i R.I. istovremeno. U vezi sa poslednje navedenim, Sud ističe da je R.I., podneo Sudu poseban zahtev pod brojem KI174/22, koji je Sud rešenjem od 5. aprila 2023. godine proglasio neprihvatljivim. Stoga, Sud će se prilikom predstavljanja procesne hronologije slučaja, u najvećoj mogućoj meri, fokusirati na sadržaj odluka redovnih sudova donetih u krivičnom postupku protiv podnosioca zahteva i podnetih podnesaka koji se odnose samo na njega.

a. Istražni postupak/podizanje optužnice

12. Dana 7. maja 2019. godine, Specijalno tužilaštvo je pokrenulo istragu protiv podnosioca zahteva u svojstvu policijskog službenika zbog osnovane sumnje da je isti počinio krivično delo „primanje mita“ iz člana 428. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZRK).
13. Dana 15. avgusta 2019. godine, Specijalno tužilaštvo je proširilo istrage u ovom krivičnom predmetu, uključujući i R.I., kao osumnjičenog za izvršenje krivičnog dela „zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja“ iz člana 422. stav 2. u vezi sa stavom 1 KZRK-a.
14. Dana 4. marta 2020. godine, Specijalno tužilaštvo je podiglo optužnicu PPS. br. 24/2020 protiv podnosioca zahteva i R.I., zbog osnovane sumnje da su počinili krivično delo „vršenje uticaja“ iz stava 1. člana 424. KZRK-a.

b. Postupak krivičnog slučaja

15. Dana 18. decembra 2020. godine, Osnovni sud je, presudom PS. br. 14/2020, oglasio podnosioca zahteva krivim za izvršenje gore navedenog krivičnog dela, osudivši ga na efektivnu kaznu zatvora u vremenskom trajanju od 2 (dve) godine i 6 (meseći), računajući vreme provedeno u sudskom i kućnom pritvoru od 26. septembra 2019. godine do 18. novembra 2019. godine. Podnosiocu zahteva je izrečena i novčana kazna u iznosu od 2000 (dve hiljade) evra. Osnovni sud je, pored osude na efektivnu kaznu zatvora i novčanu kaznu, kao dopunsku meru, podnosiocu zahteva izrekao zabranu vršenja javnih funkcija u trajanju od 2 (dve) godine nakon izdržane kazne.
16. Podnosilac zahteva, u zakonskom roku, ostvaruje pravo na žalbu Apelacionom sudu protiv presude [PS. br. 14/2020] od 18. decembra 2020. godine Osnovnog suda, kojom navodi pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, bitnu povredu odredaba krivičnog postupka i povredu krivičnog zakona. Protiv iste presude, žalbu je uložilo Specijalno tužilaštvo, kojom je tražilo strožu kaznu.
17. Dana 22. aprila 2021. godine, Apelacioni sud je, rešenjem [APS. br. 10/2021], usvojio žalbu podnosioca zahteva i vratio krivični predmet Osnovnom sudu na presuđivanje. Obrazlažući odluku, Apelacioni sud je tražio od prvostepenog suda da prilikom

presuđivanja ponovo izvede sve dokaze, da sasluša ostale svedoke, odnosno svedoke N.K. i R.K., da iznese jasne razloge za inkriminisane radnje optuženih, uključujući i pravnu prirodu povreda, da utvrdi odlučne činjenice u vezi sa subjektivnim aspektom krivične odgovornosti optuženih i u zavisnosti od rezultata ocene dokaza donese pravične i zakonite zaključke.

c. Postupak presuđivanja

18. Dana 11. februara 2022. godine, Osnovni sud je, odlučujući po nalazima Apelacionog suda, doneo presudu PS. br. 18/2021, kojom je oglosio krivim podnosioca zahteva i nakon što je ocenio olakšavajuće okolnosti slučaja, odlučio da smanji iznos efektivne kazne zatvora sa 2 (dve) godine i 6 (šest) meseci na 20 (dvadeset) meseci, i novčanu kaznu sa 2000 (dve hiljade) evra na 1000 (hiljadu) ostavljajući na snazi zabranu vršenja javnih funkcija u trajanju od dve (2) godine, nakon izdržane kazne efektivnog zatvora. U obrazloženju presude se, između ostalog, ističe: „*Nakon što je sud izveo dokaze koji su predloženi na glavnom pretresu, iste je pažljivo i savesno ocenio i analizirao, svaki posebno i u vezi sa ostalim dokazima, i u smislu odredbe člana 361. ZPP-a utvrdio činjenično stanje navedeno kao u izreci ove presude, da su optuženi R.I. i Blerim Gashi, izvršili krivično delo svaki ponaosob, vršenje uticaja iz člana 424. stav 1. KZRK-a*”.
19. Dana 31. marta 2022. godine, podnosilac zahteva je koristio pravo na žalbu pred Apelacionim sudom protiv presude Osnovnog suda od 11. februara 2022. godine, navodeći pogrešno utvrđeno činjenično stanje iz člana 386. ZKPRK-a, povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 384 stav 1, tačka 1.8 i 1.12, stav 2, tačka 2.2 ZKPRK-a, povredu krivičnog zakona, zbog odluke o efektivnoj kazni zatvora, novčanoj kazni, kao i zbog zabrane vršenja javnih funkcija u trajanju od dve godine nakon efektivnog izdržanja kazne zatvora.
20. Dana 26. maja 2022. godine, Apelacioni sud je, presudom [APS. br. 14/2022], odbio žalbu podnosioca zahteva i žalbu Specijalnog tužilaštva i potvrdio ožalbenu presudu, kao pravičnu i zasnovanu na zakonu. U obrazloženju svoje presude, Apelacioni sud je istakao da osporena presuda nije zahvaćena bitnom povredom odredaba krivičnog postupka ili povredom krivičnog zakona i da je prvostepeni sud pravično i potpuno utvrdio činjenično stanje.

d. Vanredno pravno sredstvo

21. Dana 7. jula 2022. godine, podnosilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude od 26. maja 2022. godine Apelacionog suda, navodeći povredu krivičnog zakona iz člana 424 stav 1 KZRK-a, bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 384, stav 1, tačka 1.8 i tačka. 1.12 ZKPRK-a, i povredu odredaba krivičnog postupka od uticaja na zakonitost sudske odluke iz člana 384 stav 2, tačka 2.2 ZKPRK-a.
22. Dana 19. jula 2022. godine, Kancelarija glavnog državnog tužioca je, podneskom KLMP.II. br. 175/2022, predložila da se zahtevi za zaštitu zakonitosti, koje su podneli branioci osuđenih, odbiju, kao neosnovani.
23. Dana 28. jula 2022. godine, Vrhovni sud je, presudom [Pml. br. 284/2022], odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti i ostavio na snazi presude nižestepeni sudova. Vrhovni sud je u svojoj presudi naveo: “... *u potpunosti podržava obrazloženje dve niže instance sa posebnim osurtom na obrazloženje odbrane osuđenih,*

povezujući njihovu odbranu sa ostalim dokazima sprovedenim tokom sudskog razmatranja”.

Navodi podnosioca

24. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom povređena prava i slobode zagarantovane članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], 30. [Prava optuženog], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, kao i članovima 5. [Pravo na slobodu i sigurnost] i 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a.

i. Navodi u vezi sa “načinom izvođenja dokaza”

25. Što se tiče aspekta izvođenja dokaza, podnosilac zahteva ističe da se Osnovni sud nije zasnovao na direktnim dokazima koji su poslužili za donošenje tačnih zaključaka za bilo kakvu sumnju u njegovu krivicu, poštujući tako načelo pretpostavke nevinosti, sankcionisano Ustavom i Krivičnim Zakonikom. U tom kontekstu, podnosilac zahteva postavlja pitanje da li je ispoštovan institut krivičnih dokaza što se tiče otkrivanja i dokazivanja istine u ovoj stvari. Podnosilac zahteva s tim u vezi naglašava: „*Da bi dokaz bio valjan da bi se izveo i ocenio u krivičnom postupku, on mora da odražava podatke o činjenicama i okolnostima izvršenja određenog krivičnog dela i koji služi za dokazivanje izvršenja ili neizvršenja određenog krivičnog dela, posledice koje iz istog proističu, krivicu ili nevinost okrivljenog i stepen njegove odgovornosti i ti dokazi se moraju pribavljati i izvesti prema pravilima predviđenim posebnim odredbama*”.
26. Podnosilac zahteva dalje navodi: „*Apelacioni sud se, tokom odlučivanja u vezi sa žalbom okrivljenog, nije upustio detaljnije u utvrđivanje činjeničnog stanja i nije uzeo kao veoma bitnu činjenicu oslobađajuće dokaze okrivljenog tokom sprovođenja krivičnog postupka*”.
27. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi: „*Treba napomenuti da svaku nejasnoću ili sumnju koja proizilazi iz dokaza mora rešiti sudsko veće u korist okrivljenog Blerima Gashija u skladu sa načelom in dubio pro reo. Apelacioni sud je primio od prvostepenog suda i uzeo u obzir iskaz nestabilnog lica (čiju će nestabilnost sada oceniti i utvrditi nadležni sud po zahtevu odbrane okrivljenog za ponavljanje postupka), jer je ovaj svedok sam pozvao okrivljenog na telefon i izvinio mu se rekavši da je bio prinuđen da tako nešto izjavi. Apelacioni sud bi verovatno morao da oceni da bi ubedljiviji dokaz bili drugi dokazi za razjašnjavanje važnih činjenica za krivični postupak*”.
28. Podnosilac zahteva navodi da je i Vrhovni sud odlučio isto kao i Apelacioni sud i nije razmotrio navodne povrede krivičnog postupka koje su uticale na zakonitost sudske odluke. Podnosilac zahteva dalje ističe da je Vrhovni sud bio obavezan da otkloni zakonske povrede iz pravosnažne odluke o njegovoj kazni i na taj način ukine odluku o kazni i naloži održavanje novog glavnog pretresa prema članu 439. Zakonika o krivičnom postupku Kosova. Na osnovu toga, podnosilac zahteva tvrdi da Vrhovni sud, postupajući kao trećestepeni sud, nije dao jasne pravne-ustavno razloge u vezi sa svim činjenicama koje su bile relevantne za donošenje zakonite odluke, već je izričito ocenio, kao neosnovane, žalbene navode njegovog zahteva.
29. Štaviše, podnosilac zahteva ističe: „*F.Z. je bio svedok koji je pomogao tužilaštvu za podizanje optužnice, dok je od početka postupka, odbrana imala primedbe da je ovaj*

svedok u sudu značajno promenio svoj stav u poređenju sa fazom prethodnog postupka. Međutim, ipak su njegove izjave tokom prethodnog postupka uzete kao direktan dokaz. Njegovo svedočenje u sudu nije bilo uverljivo i verodostojno“.

ii. Navodi u vezi sa načelom “jednakosti oružja“

30. Podnosilac zahteva, u vezi sa ovom tvrdnjom, ističe da Osnovni sud nije poštovao član 6. EKLJP-a od početka postupka za određivanje pritvora pa do donošenja presude, a ni odluku o kazni, jer poslednje navedeni nije omogućio jednak pristup stranama u postupku, odnosno nije poštovano načelo srazmernosti između tužioca i okrivljenog, ni u jednom trenutku se nije zasnovao na postupanju policije prema okrivljenom, iskazima nepouzdanog, neozbiljnog i nestabilnog F.Z., čime nije pravično ocenjena činjenica da okrivljeni nije planirao, nije pomenuo nijednu osobu ili bilo kakvu radnju kao uslugu svedoku ili da je izvršio uticaj na nekog sudiju u vezi sa presudom Osnovnog suda u Mitrovici koja se odnosi na samog svedoka.
31. Što se tiče te tvrdnje, podnosilac zahteva se poziva na praksu ESLJP-a, slučaj *Dombo Beheer protiv Holandije*, gde je naglašeno da svaka strana mora imati uslove ne manje povoljne od suprotne strane za iznošenje predmeta pred sudom. Štaviše, podnosilac zahteva naglašava da u ovom slučaju treba videti da li je ispoštovana jednakost strana i da li je mogućnost da se izvedu glavni dokazi bila „adekvatna“ i „pogodna“.
32. Na osnovu napred navedenog, podnosilac zahteva ističe da se njegova glavna tvrdnja odnosi na razmatranje „dokaza za utvrđivanje krivice“ i postojanje samog predmeta krivičnog dela, dodajući da je način na koji su pribavljeni dokazi u njegovom slučaju nepravičan.

iii. Drugi navodi

33. Što se tiče drugih navoda o gore navedenoj povredi članova 24, 29, 30, 53 i 54. Ustava, kao i člana 5. EKLJP-a, podnosilac zahteva ne razrađuje dalje kako su i zašto povređeni ti konkretni članovi.
34. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Ustavnog suda da usvoji ovaj slučaj i utvrdi povredu njegovih individualnih prava, zagarantovanih članovima 24, 29, 30, 31, 53 i 54. Ustava i članovima 5. i 6. EKLJP-a.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 24

[Jednakost pred zakonom]

1. Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.

[...]

Član 29

[Pravo na slobodu i sigurnost]

1. Svakome se garantuje pravo na slobodu i sigurnost. Niko ne može biti lišen slobode izuzev zakonom predviđenih slučajeva i na osnovu odluke nadležnog suda, i to:

- (1) nakon objavljivanja kazne zatvorom zbog krivičnog dela;
 - (2) zbog opravdane sumnje da je lice izvršilo krivično delo, samo onda kada se lišavanje slobode smatra neophodnim za sprečavanje vršenja krivičnog dela i samo na veoma kratak period pre suđenja, na zakonom propisan način;
 - (3) radi vaspitnog nadzora maloletnog lica, ili radi njegovog/njenog privođenja nadležnom organu, na osnovu zakonitog naređenja;
 - (4) radi zdravstvenog nadzora lica, koje je zbog bolesti, opasno po društvo;
 - (5) zbog ilegalnog ulaska u Republiku Kosovo, ili nakon zakonite naredbe o udaljenju ili ekstradiciji.
2. Lice lišeno slobode se odmah, na njegovom maternjem jeziku ili jeziku koje ona/on razume, obaveštava o razlogu hapšenja. Pismeno obaveštenje o razlozima hapšenja, se podnosi što je pre moguće. Svako lice koje je lišeno slobode bez sudske odluke se u roku od četrdeset osam (48) sati mora izvesti pred sudiju, koji odlučuje o njegovom/njenom pritvoru ili oslobađanju. Pritvoreno lice ima pravo da mu se sudi bez odlaganja, ili na slobodu do suđenja, osim ako sudija smatra da je lice opasno po zajednicu ili smatra da postoji rizik od njegovog/njenog bekstva pre suđenja.
3. Lice koje je lišeno slobode, se bez odlaganja treba obavestiti da ima pravo na nedavanje izjave i pravo na zaštitu, po svom izboru, i ima pravo da bez odlaganja obavesti tu osobu po svom izboru.
4. Lice koje je lišeno slobode hapšenjem ili pritvorom, ima pravo na pravnu pomoć, kako bi se ocenila zakonitost hapšenja ili pritvaranja. Odluku će doneti sud u vrlo kratkom roku i ukoliko je hapšenje ili pritvor nezakonito, narediće se oslobađanje lica.
5. Svako ko je žrtva hapšenja ili pritvora, koje nije u skladu sa odredbama ovog Člana, ima pravo na kompenzaciju, na zakonom propisan način.
6. Lice koje služi kaznu, ima pravo da se žali na uslove hapšenja, na zakonom propisan način.

Član 30

[Prava optuženog]

Svako ko je optužen za krivično delo uživa sledeća minimalna prava:

- (1) da se odmah, na jeziku koji razume, obavesti o prirodi i razlozima optužbe pokrenute protiv njega/nje;
- (2) da se obavesti o svojim pravima, na osnovu zakona;
- (3) da ima dovoljno vremena i sredstava za pripremanje svoje odbrane;
- (4) da dobije besplatnu pomoć prevodioca, ako ne govori ili ne razume jezik na kojem se sprovodi suđenje;
- (5) pravo na branioca kojeg odabere, da slobodno komunicira sa istim i, ako nema dovoljno sredstava, ovu pomoć dobije besplatno;
- (6) da se ne primorava da svedoči protiv sebe ili prizna krivicu.

Član 31

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.
2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.
[...]

Član 53

[Tumačenje odredbi ljudskih prava]

Osnovna prava i slobode zagaranтована ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava.

Član 54

[Sudska zaštita prava]

Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno.

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 5

(Pravo na slobodu i sigurnost)

1. Svako ima pravo na slobodu i sigurnost ličnosti. Niko ne sme biti lišen slobode izuzev u niže navedenim slučajevima i u skladu sa zakonom propisanim postupkom:
 - a. zakonitog lišenja slobode po presudi nadležnog suda;
 - b. zakonitog hapšenja ili lišenja slobode zbog nepovinoваnja zakonitom nalogu suda ili u cilju osiguranja izvršenja bilo koje obaveze propisane zakonom;
 - c. zakonitog hapšenja ili lišenja slobode radi privođenja nadležnoj sudskoj vlasti, kada postoji opravdana sumnja da je ta osoba izvršila krivično delo ili kada postoje valjani razlozi da se osoba spreći da izvrši krivično delo ili da, nakon izvršenja krivičnog dela, pobegne;
 - d. lišenja slobode maloletnika, prema zakonitom nalogu, radi odgajanja pod nadzorom ili zakonitog pritvaranja zbog privođenja nadležnoj vlasti;
 - e. zakonitog lišenja slobode osoba da bi se sprečilo širenje neke zarazne bolesti, pritvaranja mentalno obolelih osoba, alkoholičara ili narkomana ili skitnica;
 - f. zakonitog hapšenja ili lišenja slobode osobe u cilju sprečavanja ilegalnog ulaska u zemlju ili osobe protiv koje je u toku postupak deportacije ili ekstradicije.
2. Svako ko je uhapšen biće odmah obavešten, na jeziku koji razume, o razlozima hapšenja i o svim optužbama protiv njega.
3. Svako ko je uhapšen ili lišen slobode prema odredbama stava 1 (c) ovog člana mora odmah biti izveden pred sudiju ili drugo službeno lice zakonom ovlašćeno da vrši sudsku vlast i mora imati pravo na suđenje u razumnom roku ili na puštanje na slobodu do suđenja. Puštanje na slobodu može se usloviti garancijama o pojavljivanju na suđenju.
4. Svako kome je uskraćena sloboda hapšenjem ili lišavanjem slobode ima pravo uložiti žalbu sudu kako bi sud, u kratkom roku, razmotrio zakonitost lišavanja slobode i ukoliko ono nije bilo zakonito naložio oslobađanje.
5. Svako ko je bio žrtva hapšenja ili lišavanja slobode protivno odredbama ovog člana ima pravo na obeštećenje.

Član 6

(Pravo na pravično suđenje)

1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.

[...]

KRIVIČNI ZAKONIK BR. 04/L-082 REPUBLIKE KOSOVO

Član 424 (Vršenje uticaja)

1. Ko neposredno ili posredno zatraži ili primi neki poklon ili drugu korist za sebe ili drugog, ili prihvati ponudu ili obećanje takvog poklona ili koristi sa tvrdnjom da je on ili ona u stanju zato vršiti neprimeren uticaj na donošenje odluke od strane službenog lica ili stranog javnog službenika ili stranog službenog lica, nezavisno od toga da li je uticaj izvršen, odnosno nezavisno od toga da li je pretpostavljeni uticaj doveo do željenog rezultata, kazniće se novčanom kaznom i kaznom zatvora u trajanju od jedne (1) do osam (8) godina.

2. Ko neposredno ili posredno obeća, ponudi ili daje neki poklon ili drugu korist drugome zato da to lice zauzvrat izvrši neprikladan uticaj na donošenje odluke od strane službenog lica, stranog javnog službenika ili stranog službenog lica, nezavisno od toga da li je uticaj izvršen, odnosno nezavisno od toga da li je pretpostavljeni uticaj doveo do željenog rezultata, kazniće se novčanom kaznom i kaznom zatvora u trajanju od šest (6) meseci do osam (8) godina.

[...]

Prihvatljivost zahteva

35. Sud prvo ocenjuje da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
36. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

Član 113 [Jurisdikcija i ovlašćene strane]

1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.

[...]

37. Sud dalje takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što su propisani u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, koji propisuju:

Član 47 (Individualni zahtevi)

1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.

Član 48
(Tačnost podneska)

Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.

Član 49
(Rokovi)

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku ...”.

38. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena strana i osporava akt javnog organa, odnosno presudu [Pml. br. 284/2022] Vrhovnog suda, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređene, u skladu sa članom 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona.
39. Pored gore navedenih uslova, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u stavu 2 pravila 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika, koje propisuje:

Pravilo 39
(Kriterijum o prihvatljivosti)

2. Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.

40. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na konkretan navod koji zahtev može da sadrži. S tim u vezi, tačnije je nazvati ih „očigledno neosnovanim navodima”. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu kategorisati u četiri različite grupe: (i) navodi kategorisani kao navodi „četrtoog stepena”; (ii) navodi koji su kategorisani kao navodi sa „očiglednim ili evidentnim nedostatkom povrede”; (iii) „nepotkrepljeni ili neobrazloženi” navodi, kada je ispunjen jedan od sledeća dva pod-uslova: a) kada podnosilac zahteva samo citira jednu ili više odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući kako su one povređene, osim ako, u smislu činjenica i okolnosti slučaja, postoji očigledna povreda Ustava i EKLJP-a (vidi, slučaj ESLJP-a: [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine; vidi takođe [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine); i b) kada podnosilac zahteva ne iznese ili odbije da iznese materijalne dokaze u prilog svojim navodima (ovo se posebno odnosi na odluke sudova ili drugih domaćih organa), osim ako postoje vanredne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (na primer, kada uprava zatvora odbije da dostavi sudu dokumenta iz dosijea dotičnog zatvorenička) ili osim ako sam sud ne odluči drugačije (vidi, slučaj Suda: [KI166/20](#), podnosilac zahteva: *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 43), i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni” navodi (vidi, slučajeve ESLJP-a: [Kemmache protiv Francuske](#), br. 17621/91, kategorija (i), [Juta Mentzen protiv Litvanije](#), br. 71074/01, kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, kategorija (iii)).

41. Pored toga, prema sudskoj praksi ESLJP-a, žalbu karakterišu činjenice koje su u njoj sadržane, a ne samo pravni osnov i argumenti na koje se strane izričito pozivaju (vidi, slučaj ESLJP-a: [Talpis protiv Italije](#), br. 41237/14, presuda od 18. septembra 2017. godine, stav 77, i tu citirane reference).
42. Sud, vraćajući se na razmatranje zahteva, podseća da podnosilac zahteva pred Sudom tvrdi da je osporena presuda Vrhovnog suda od 28. jula 2022. godine doneta kršeći članove 24, 29, 30, 31, 53 i 54. Ustava i članove 5. i 6. EKLJP-a.
43. Sud, na osnovu spisa predmeta, primećuje da se suština navoda podnosioca zahteva, kako sam podnosilac ističe, odnosi na nepravilnost sudskog procesa, odnosno povredu njegovog prava na pravično suđenje, koje se odnosi na:
- (i) način izvođenja dokaza, i
 - (ii) načelo jednakosti strana (oružja)
44. Stoga, Sud će razmotriti i analizirati bitne tvrdnje podnosioca zahteva sa stanovišta prava zagaranovanih članom 31. Ustava u smislu tumačenja člana 6. EKLJP-a, primenjujući načela utvrđena kroz sudsku praksu ESLJP-a, na osnovu koje je Sud, u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan sledeće: *“Osnovna prava i slobode zagaranovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava”*.

i. Ocena Suda u vezi sa “načinom izvođenja dokaza”

a) Opšta načela

45. Shodno tome i u kontekstu konkretne tvrdnje u vezi sa načinom izvođenja dokaza od strane redovnih sudova, Sud se poziva na sudsku praksu ESLJP-a, koja je načelno naglašavala: *„Iako član 6 garantuje pravo na redovni postupak, on, međutim, ne definiše pravila za prihvatljivost dokaza kao takvih, oblast koja stoga prvenstveno pripada domaćem pravu i nacionalnim jurisdikcijama“* (vidi, slučaj ESLJP-a: [Schenk protiv Švajcarske](#), br. 10862/84, presuda od 12. jula 1988. godine, stavovi 45-46).
46. Međutim, ESLJP je podvukao da je aspekt koji bi trebalo razmatrati u ovim slučajevima da li je postupak, uključujući način na koji su dokazi prikupljeni, u potpunosti bio redovan (vidi, slučajeve ESLJP-a: [Khan protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 35394/97, presuda od 12. maja 2000. godine, stav 34; [P.G. i J.H. protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 44787/98, presuda od 25. septembra 2001. godine, stav 76; i [Allan protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 48539/99, presuda od 5. novembra 2002. godine, stav 42).
47. Shodno tome, ako je postupak u celini bio pravičan, mora se uzeti u obzir da li su ispoštovana prava odbrane. S tim u vezi, Sud mora da oceni da li je podnosilac zahteva imao priliku da ospori zakonitost dokaza i da se usprotivi njihovoj upotrebi (vidi, slučaj ESLJP-a: [Szilagyi protiv Rumunije](#), zahtev br. 30164/04, presuda od 17. decembra 2013. godine; vidi, takođe, slučaj Suda: [KI34/18](#), podnosilac zahteva: *Albert Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. maja 2018. godine, stav 63).
48. Tačnije, ESLJP je podvukao da kada je dokaz veoma održiv i uopšte se ne dovodi u pitanje, potreba za drugim dokazom koji bi ga potkrepio postaje manja (vidi, slučajeve ESLJP-a: [Bykov protiv Rusije](#), [VV], br. 4378/02, presuda od 10. marta 2009. godine,

stav 89, i druge tu pomenute reference; *Jalloh protiv Nemačke*, br. 54810/00 [VV], presuda od 11. jula 2006. godine, stav 96). Shodno tome, ESLJP je naglasio da takođe pridaje značaj pitanju da li su dotični dokazi bili odlučni za ishod krivičnog procesa (vidi, slučaj: *Gäfgen protiv Nemačke*, [VV], br. 22978/05, presuda od 1. juna 2010. godine, stav 164).

b) *Primena gore navedenih načela u konkretnom slučaju*

49. Pozivajući se na tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa načinom izvođenja dokaza od strane redovnih sudova, Sud podseća da se suština žalbe podnosioca zahteva odnosi na prihvatljivost iskaza svedoka F.Z, ističući da je Osnovni sud poklonio veru ovom svedoku uprkos tome što je isti promenio svoj iskaz iz prethodnog postupka do glavne rasprave.
50. U tom pogledu, podnosilac zahteva traži od Suda da oceni zakonitost procesnih radnji u vezi sa pribavljanjem, izvođenjem, proverom i ocenjivanjem dokaza i celokupnog postupka dokazivanja, u skladu sa zahtevima člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP-a.
51. Sud se, u vezi sa ovim navodom, poziva na relevantne delove presude [PS. br. 14/2022] od 11. februara 2022. godine Osnovnog suda, koji je u vezi sa (i) analizom dokaza, između ostalog, obrazložio: „c) *Dokazano je da je svedok F.Z. oglašen krivim od strane Osnovnog suda u Mitrovici presudom P. br. 120/15, na kaznu zatvora u vremenskom trajanju od 4 (četiri) godine i 10 (deset) meseci, koju je potvrdio i Apelacioni sud Kosova presudom PAKR. br. 329/19 od 29.07.2019. godine, a koja je postala pravosnažna. ... e) Dokazano je da su optuženi 28.08.2019. godine primili novac od svedoka F.Z., u njegovom automobilu (svedoka), dok su putovali zajedno, i to okrivljeni R.I. iznos od 1500 €, a optuženi Blerim Gashi iznos od 1.000 evra, obojica odvojeno jedan od drugog. (...)*”.
52. Što se tiče (ii) iskaza svedoka, Osnovni sud je obrazložio: „(...) *Svedok je tokom ovog perioda u pratnji policije razgovarao sa dvojicom optuženih: R.I. i Blerimom, kao i sa policijskim službenikom V.SH, a Blerim je nakon toga pozvao i R.I., koji ga je zamolio da mu pomogne, jer imaju moralnu obavezu prema njemu, a ova komunikacija i molba da mu se pomogne bila je nakon što su dvojica optuženih od svedoka F.Z, primili novac, R.I, 1500 € i Blerim 1000 €. (...) U vezi okrivljenog Blerima Gashija, svedok F.Z. je potvrdio činjenicu da je istog upoznao pre dve godine kada ga je angažovao da dobije penziju za njegovu majku i preko Blerima je upoznao jednog policajca koji radi u sudu gde je i sastanke sa sudijom održavao preko Blerimi. (...) Materijalnim dokazima su potvrđene i reči svedoka da je optuženi Blerim Gashi u telefonskom razgovoru sa svedokom rekao da mu nije dozvoljeno po zakonu da radi ove poslove, jer je u uniformi, da je službeno lice i ne sme da razgovara sa njim, ali ga je tretirao kao porodičnog prijatelja, razgovarali su nasamo i zahtevao je od svedoka da ako ga neko pita za njega, treba da im kaže da su se sastali samo zbog majčine penzije. (...) Činjenica da je bio policijski novac koji je svedok dao optuženima, to je potvrdio i svedok V.Sh, koji je bio istražitelj slučaja, i koji je potvrdio da upravo zato što su mu tražili novac on je podneo slučaj antikorupciji, a zatim je i sarađivao sa policijom i tužilaštvom i prisluškivan mu je telefon. Stoga je iz tog razloga, čak i na dan sastanka sa optuženim, dao sredstva, tj. policijski novac, a ne svoj, iako se optuženi pozivaju na to da su pozajmili novac da ga vrate. Ali se ispostavilo da to nije istina. (...) Svedočenje svedoka F.Z. je za sud bilo ubedljivo i u potpunosti u skladu sa materijalnim dokazima izvedenim tokom glavnog pretresa, stoga je sud istom poklonio veru u celosti i za sud je njegov iskaz bio ubedljiv, dok je iskazima svedoka A.H., i S.T., samo delimično poklonio veru, ... Isto tako i iskazi svedoka N.K, R.K, i V.Sh, su bili objektivni i ubedljivi i sud im je poklonio veru u celosti”.*

53. Što se tiče (iii) ocene materijalnih dokaza, Osnovni sud je obrazložio sledeće: (...) „Svi ovi presretnuti razgovori se u potpunosti slažu sa iskazom svedoka, da je istog dana kada je uhapšen negde oko 18:00 časova pušten, kome je i za to vreme omogućeno da komunicira sa R.I., koji mu je i pomagao, a pomogao je i Blerim da se duže zadrži u policiji sve dok ga ne prebace u pritvorski centar, ali nakon toga što je pušten, oboje, R.I. i Blerim su ga pozvali i rekli da su mu pomogli i on se zahvalio obojici”. (...) Ovo činjenično stanje je ubedljivo utvrđeno i fotodokumentacijom, gde je dokazano da su se optuženi i svedok sreli i da su razgovarali o svedokovom slučaju, novac su primili od njega u njegovom automobilu dok su se vozili automobilom, zajedno su ručali, i iz ovoga je utvrđeno da su bili u bliskim odnosima. (...) „... iz materijalnih dokaza, iskaza svedoka Z, isključivo iz presretnutih telefonskih razgovora koji su gore razrađeni, utvrđeno je činjenično stanje kao u izreci ove presude. (...) Pošto su gore navedeni materijalni dokazi imali zakonsku osnovu, izvedeni su u istražnom postupku na osnovu zakonskih naredbi i odluka, iste je sud smatrao pouzdanim, prihvatljivim i međusobno kompatibilnim, pa im je poklonio veru”.
54. Što se tiče (iv) navoda odbrane podnosioca zahteva, Osnovni sud je obrazložio: “U pogledu tvrdnje branioca Blerima Gashija, advokata Rame Gashija, da optužnica tužilaštva nije uspela da dokaže da su u radnjama njegovog štićenika ispoljeni elementi krivičnog dela, jer nije dokazano kakav je uticaj njegovog štićenika pred Vrhovnim sudom, jer je optužnica zasnovana samo na iskazu svedoka F.Z. i na presretanjima, jer dva svedoka A.H i S.T, nisu ni poznavali Blerima, svedok ističe da je Blerimu dao 1000 evra, jer mu je pomogao u nečemu u vezi sa policijom, tj. da ga što duže zadrže, dok je svedok bio angažovan na dobijanju penzije Blerimove majke, koja mu je nekoliko puta davala novac koji će mu nadoknaditi kada dobije penziju, ali je sud potvrdio da su dokazi koje je predložilo tužilaštvo i koji su izvedeni tokom glavnog pretresa, dokazali da je optuženi svojim radnjama izvršio krivično delo opisano u izreci presude, jer ni u opisu izreke presude nije pomenuo na kog je sudiju Vrhovnog suda vršio uticaj, kao i tvrdnju da mu je nekoliko puta dao novac do dobijanja penzije, što to nije sporno, jer nisu deo ove optužnice, već samo iznos od 1000 evra, što je novac policije koji mu je svedok dao u svom automobilu, shodno tome, sud je sve tvrdnje branilaca ocenio kao jednostrane i sa ciljem zaštite interesa i smanjenja odgovornosti njihovih štićenika, pa takvim tvrdnjama nije poklonio veru”.
55. Što se tiče (v) pravne ocene krivičnog dela, Osnovni sud je obrazložio: „Ovo krivično delo je navedeno u poglavlju krivičnih dela protiv službene dužnosti, zloupotrebe i iskorišćavanja službenog položaja u institucijama Republike Kosovo. Obojica optuženih su službena lica, optuženi R.I., sudija Osnovnog suda u Mitrovici - Ogranak Srbica, dok je optuženi Blerim Gashi, policajac u Policiji Kosova. Ovim krivičnim delom su inkriminisane intervencije nadležnog službenog lica u interesu trećeg lica, u ovom slučaju treće lice je svedok F.Z., koji je osuđen na kaznu zatvora. Ovo krivično delo čini svako ko traži, primi ili prihvati ponudu ili prednost za sebe ili za drugoga. Krivično delo se konzumira prihvatanjem poklona ili koristi ili prihvatanjem ponuda ili obećanja poklona ili drugih koristi. Nije potrebno posredovanje – uticaj, a još manje uticaj zarad uspeha, i vrši se samo sa umišljajem. Stoga, sud ocenjuje da su optuženi R.I. i Blerim Gashi, izvršili krivično delo sa umišljajem i prihvatanjem materijalnih dobara od svedoka - novac, sa ciljem da direktno utiču na njegov slučaj i samo obećanje da će uticati predstavlja obeležje krivičnog dela, bez obzira da li je njihov uticaj vršen ili ne, a još manje ako je njihov uticaj bio uspešan. (...) Sud je saslušao i svedoke koje je predložila odbrana, a koje je predložio i Apelacioni sud, tj. N.K. i R.K., koje je dosta

pominjao optuženi R.I. u presretnutim razgovorima da je preko njih vršen uticaj u vezi sa odlaganjem izvršenja kazne zatvora, jer bez obzira na to da li je vršen uticaj na svedoka N.K., direktno ili preko svedoka R.K., uticaj je vršen, i da saslušani svedoci uopšte nisu bio upoznati sa slučajem F.Z.; u radnjama okrivljenog R.I. su ispunjena obeležja krivičnog dela, tako što je obećanje dato svedoku. Sud je potvrdio da su u radnjama optuženih ispunjena sva neophodna obeležja koja su objektivna i subjektivna obeležja krivičnog dela Vršenje uticaja iz člana 424 stav 1 KZRK-a. (...)”.

56. Što se tiče (vi) odluke o kazni, Osnovni sud je obrazložio: „... kao relativno olakšavajuću okolnost za dvojicu optuženih, uzeo je njihov prosečni materijalni položaj u kome su obe porodice obezbeđivale prihode od plate koje su primali u instituciji u kojima su radili i da brinu o svojim porodicama. Na osnovu podataka koje ovaj sud ima o osuđenima (podaci iz registra), prvi put su postupali u suprotnosti sa zakonom i ranije nisu osuđivani pravosnažnom presudom za neko krivično delo, (...) „... optuženi Blerim, policijski službenik u Policiji Kosova, sa dužnostima i uputstvima za sprečavanje i otkrivanje krivičnih dela i njihovih izvršilaca, istragu krivičnih dela i njihovih izvršilaca, tako da položaji na kojima rade optuženi ne samo da dokazuju visok stepen umišljaja i učešća u izvršenju krivičnog dela, već je njihova uloga kao organa u tim institucijama da spreče ove negativne pojave, odnosno da spreče zloupotrebu bilo koje vrste, dok su s druge strane, ovi optuženi prekoračili svoje nadležnosti zarad imovinske koristi. Stoga je sud, na osnovu napred navedenih okolnosti, optuženima izrekao kazne kao što je naglašeno u izreci ove presude, zaključivši da će se i ovim izrečenim kaznama postići preventivno dejstvo kazne, odnosno da se ubuduće uzdrže od ovih radnji/izvršenja krivičnih dela”.
57. Sud dalje podseća da podnosilac zahteva tvrdi da čak ni Apelacioni sud, odlučujući o njegovoj žalbi, nije smatrao za shodno da se upusti u više detalja u vezi sa utvrđivanjem činjeničnog stanja, te da nije uzeo kao bitne oslobađajuće dokaze tokom sprovođenja krivičnog postupka.
58. S tim u vezi, Sud se poziva na relevantne delove presude [APS. br. 14/2022] od 26. maja 2022. godine Apelacionog suda, gde je obrazloženo: „Presuda prvostepenog suda nije zahvaćena bitnom povredom odredaba krivičnog postupka, na koju se pozivaju branioci u žalbama, jer je izreka presude jasna, razumljiva i konkretna, takođe, ista je u potpunosti u skladu sa obrazloženjem; takođe, izrada izreke je urađena u skladu sa odredbama člana 370, stav 4 u vezi sa članom 365. ZKPRK-a, gde su obuhvaćene sve činjenice i okolnosti koje ispunjavaju sva obeležja krivičnog dela iz člana 424, stav 1 KZRK-a, za koje su optuženi R.I i Blerim Gashi oglaseni krivim. U obrazloženju ožalbene presude su dati i odgovarajući razlozi o svim odlučnim činjenicama u ovom krivično-pravnom predmetu, postupivši shodno odredbi člana 370, stav 6 ZKPRK-a, gde je prvostepeni sud izneo razloge za svaku tačku presude, kako za činjenične, tako i za pravne razloge”.
59. Sud dalje primećuje da je Apelacioni sud na tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa pogrešnim utvrđivanjem činjeničnog stanja odgovorio na sledeći način: „... žalbene tvrdnje branilaca optuženih, u vezi sa pogrešnim i nepotpunim utvrđivanjem činjeničnog stanja, nisu održive, jer je prema spisima predmeta činjenično stanje pravično i potpuno utvrđeno od strane prvostepenog suda i da je krivično veće ovog suda ocenilo da u ovom smislu nije ostala nijedna činjenica sumnjiva, kako se neopravdano tvrdi u ulozenim žalbama”.

60. Apelacioni sud je dalje u svojoj presudi naglasio: „... takvo činjenično stanje je prvostepeni sud utvrdio iz dokaza izvedenih na glavnom pretresu, kao što je saslušanje svedoka: F.Z., A.H., S.T. N.K, i V.Sh, kao i iz materijalnih dokaza, tj. zahteva za zaštitu zakonitosti, zahteva za odlaganje izvršenja kazne, transkripta presretanja za optuženog R.I., transkripta komunikacije obezbeđene merama skrivenog praćenja na javnim i privatnim mestima za optužene R.I. i Blerima Gashija, fotodokumentacije spisa predmeta i CD-ova u vezi sa primenom skrivenih mera praćenja, ... na osnovu svega napred navedenog, ocenjuje da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, zato što u ovom krivičnom predmetu nijedna odlučna činjenica nije ostala ne utvrđena”.
61. Što se tiče navoda o povredi krivičnog zakona, Apelacioni sud je obrazložio: „*Takođe, ožalbenom presudom nije povređen ni krivični zakon, kako tvrde branioci optuženih u svojim žalbama. To iz razloga što radnje optuženih čine sva subjektivna i objektivna obeležja krivičnog dela za koje su oglašeni krivim, što su za ovo krivično delo krivično odgovorni i ne postoje ni okolnosti koje isključuju krivično gonjenje ili krivičnu odgovornost optuženih*”.
62. Štaviše, Sud primećuje da se navodom podnosioca zahteva u vezi sa načinom izvođenja dokaza bavio i Vrhovni sud, koji je u svojoj presudi obrazložio: „*Što se tiče tvrdnji da u radnjama osuđenih nisu formirana obeležja krivičnih dela za koja su osuđeni oglašeni krivim, prema oceni Vrhovnog suda Kosova, ovakvi navodi u oba zahteva nisu osnovani, jer je u osporenim presudama izneto dovoljno obrazloženje u vezi sa radnjama osuđenih. (...). Slično, i u vezi sa drugim osuđenim, Blerimom Gashijem, evidentno je da su kod osuđenog stvorili utisak da će moći da utiče na odlučivanje sudija Vrhovnog suda i predsednika Osnovnog suda u Mitrovici u vezi sa zadržavanjem izvršenja kazne izrečene pravnosnažnom presudom*”.
63. Vrhovni sud je dalje, povodom navoda o povredi zakona, utvrdio: „*Vrhovni sud Kosova ocenjuje da je odredba člana 424. stav 1 KZRK-a, na lako razumljiv način, utvrdila da je krivično delo izvršeno čak i ako nije postignut željeni rezultat, ali je krivično delo izvršeno. Na osnovu toga, ... ocenjujemo da je tumačenje dve niže sudske instance u potpunom skladu sa tumačenjem ovog suda, pa shodno tome nema razlike u tumačenju ove odredbe ni od strane ovog suda. Elementi krivičnog dela vršenja uticaja definisano gore navedenom odredbom ne zahteva postizanje rezultata u odlučivanju, već je dovoljna realizacija krivičnog dela, samo stvaranje utiska kod oštećenog da će se uticaj ostvariti, dakle, bez obzira na to da li je uticaj vršen ili bez obzira na to da li navodni uticaj dovodi do željenog rezultata. Dakle, nije potrebno vršenje uticaja, a još manje željeni rezultat, iz čega proizilazi da su osuđeni svaki posebno kod oštećenog stvarali uverenje da će uticati na odlučivanje, a to uverenje je pojačano činjenicom da su osuđeni bili službena lica, iako za izvršenje ovog krivičnog dela takvo svojstvo nije potrebno, već je njihova funkcija službenog lica, međutim, pojačala uverenje osuđenog da oni mogu uticati na lica koja odlučuju u predmetnom krivičnom slučaju. Drugi aspekt u ovom krivičnom predmetu je činjenica prijema novca u iznosu od 1500 (hiljadu i petsto) € od osuđenog R.I., i 1000 (hiljadu) € od drugog osuđenog Blerima Gashija. Mađa pre svega, treba naglasiti da ni sami osuđeni ne osporavaju prijem novca, osim što osporavaju razlog za prijem. Ali u ovom trenutku, prema oceni Vrhovnog suda Kosova, oba nižestepena suda su iznela dovoljno obrazloženja da je novac dat upravo da bi se uticalo na odlučivanje sudija Vrhovnog suda Kosova i predsednika Osnovnog suda u Mitrovici*”.

64. Pozivajući se na relevantne delove presude [PS. br. 14/2022] od 11. februara 2022. godine Osnovnog suda, Sud ocenjuje da je isti na sveobuhvatan i detaljan način obradio sve aspekte slučaja. Predmetni sud je prvo obrazložio zaključke u vezi (i) prihvatljivosti odlučnih dokaza, osnovanosti i pouzdanosti izjava svedoka; drugo (ii) ocenio je autentičnost materijalnih dokaza; treće, (iii) ocenio je pravne aspekte krivičnog dela, četvrto (iv) razradio je olakšavajuće i otežavajuće okolnosti u vezi sa odlukom o efektivnoj kazni zatvora, takođe obrazloživši odluku o izricanju novčane i dodatne kazne, pitanja koja u potpunosti spadaju u njegovu nadležnost, kao činjeničnog suda. Pored toga, Osnovni sud je posebno razmatrao tvrdnje odbrane podnosioca zahteva, dajući obrazložene odgovore na svako pitanje ili prigovor iznet tokom suđenja predmeta na sednicama.
65. Sud zatim primećuje da je podnosilac zahteva imao priliku da iznese navode protiv presude prvostepenog suda pred Apelacionim sudom i da je poslednje navedeni, po mišljenju Suda, obradio i obrazložio sve aspekte, kako u pogledu utvrđenog činjeničnog stanja, tako i u pogledu navoda o povredi krivičnog i procesnog zakona. Štaviše, Sud primećuje da se ponovljenim navodima podnosioca zahteva bavio i Vrhovni sud, koji je u svojoj presudi, između ostalog, obrazložio: „... u potpunosti podržava obrazloženje dato od strane dve niže instance, sa posebnim fokusom na obrazloženje odbrane osuđenih, povezujući njihovu odbranu sa drugim dokazima izvedenim tokom sednica”.
66. Sud, u smislu opštih načela ESLJP-a, kako je gore razrađeno, i na osnovu obrazloženja redovnih sudova, ocenjuje da su u slučaju podnosioca zahteva redovni sudovi doneli svoje odluke u potpunosti u skladu sa standardima prava na pravično i nepristrasno suđenje. Ovo iz razloga što se iz spisa predmeta jasno vidi da njihovo odlučivanje, odnosno odlučivanje prvostepenog suda, nije bilo zasnovano samo na jednom dokazu, odnosno samo na izjavama jednog svedoka, već i na drugim materijalnim dokazima, kao što su detaljno navedeni u presudi Osnovnog suda, koje je kao takve potvrdio kao pravične i zakonite Apelacioni sud i Vrhovni sud.
67. Stoga, na osnovu prethodno razrađenog obrazloženja, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže da su u njegovom slučaju redovni sudovi izveli dokaze slučaja u suprotnosti sa načelima utvrđenim kroz praksu ESLJP-a koja su takođe oličena u relevantnim odredbama krivičnog postupka. U tom aspektu, Sud naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka pred redovnim sudovima ne može samo po sebi da podstakne argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom (vidi, slučaj ESLJP-a: [Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske](#), br. 5503/02, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
68. Štaviše, posmatrano u celini, postupak razvijen pred sudskim instancama u okolnostima konkretnog slučaja nije bio nepravičan ili proizvoljan (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj ESLJP-a: [Garcia Ruiz protiv Španije](#), br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stavovi 29 i 30; vidi takođe slučajeve Suda: [KI128/18](#), podnosilac zahteva: *Limak Kosovo International Airport J.S.C.*, “Adem Jashari”, rešenje od 27. maja 2019. godine, stav 58, [KI22/19](#), podnosilac zahteva: *Sabit Ilazi*, rešenje od 7. juna 2019. godine, stav 42, i [KI98/21](#), gore citiran, stav 69).
69. Stoga, Sud utvrđuje da navodi podnosioca zahteva o povredi prava na „pravično i nepristrasno suđenje”, u pogledu načina izvođenja dokaza, spadaju u treću kategoriju (iii) „nepotkrepljenih” ili „neobrazloženih” navoda i kao takvi, isti se moraju proglasiti očigledno neosnovanim, na ustavnim osnovama.

ii. Ocena Suda u vezi sa „jednakošću oružja“

a) Opšta načela

70. Što se tiče tog navoda, Sud ističe da, prema sudskoj praksi ESLJP-a, član 6. EKLJP-a obavezuje sudove da sprovedu temeljno razmatranje podnesaka, argumenata i dokaza koje su iznele strane i da ocene bez predrasude, da li su važne i značajne za njegovu odluku (vidi, slučaj ESLJP-a: [Kraska protiv Švajcarske](#), br. 13942/88, presuda od 19. aprila 1993. godine, stav 30).
71. Takva obaveza za sudove se sprovodi, između ostalog, kroz primenu načela jednakosti oružja i načela procesne kontradiktornosti tokom sudske rasprave. U tom smislu, ESLJP je podvukao da je načelo jednakosti oružja inherentni element šireg koncepta pravičnog i nepristrasnog suđenja i da je usko povezan sa načelom procesne kontradiktornosti (vidi, slučaj ESLJP-a: [Regner protiv Republike Češke](#), br. 35289/11, presuda od 19. septembra 2017. godine, stav 146).
72. U sudskoj praksi ESLJP-a, koju je i Ustavni sud dosledno sledio, neprekidno se naglašavalo da načelo jednakosti oružja zahteva „pravičnu ravnotežu između strana“, gde se svakoj strani mora pružiti razumna prilika da iznese njegov/njen slučaj pod uslovima koji ga/nju ne dovode u suštinski nepovoljan položaj u odnosu na protivničku stranu (vidi: slučajeve ESLJP-a: [Yvon protiv Francuske](#), br. 44962/98, presuda od 24. jula 2003. godine, stav 31 i [Dombo Beheer B.V. protiv Holandije](#), br. 14448/88, presuda od 27. oktobra 1993. godine, stav 33, [Feldbrugge protiv Holandije](#), br. 8562/79, presuda od 27. jula 1987. godine, stav 44, vidi takođe slučajeve Ustavnog suda: [KI52/12](#), podnositeljka zahteva: [Adije Iliri](#), presuda od 5. jula 2013. godine, [KI103/10](#), podnosilac zahteva: [Shaban Mustafa](#), presuda od 20. marta 2012. godine, stav 40, i [KI193/19](#), podnosilac zahteva: [Salih Meka](#), presuda od 17. decembra 2020. godine, stav 44).
73. Na osnovu prakse ESLJP-a, načelo jednakosti oružja je važno posebno u krivičnim stvarima i ovo načelo se primenjuje na sve faze suđenja, uključujući i postupak po vanrednom pravnom sredstvu, kao što je „zahtev za zaštitu zakonitosti“. S tim u vezi, Sud se poziva na odluku ESLJP-a u slučaju: [Grozdanoski protiv Bivše Jugoslovenske Republike Makedonije](#), br. 21510/03, presuda od 31. maja 2007. godine. U ovom slučaju, kompanija koja je bila suprotna strana u postupku sa podnosiocem zahteva, kao i javni tužilac, podnela je žalbu, odnosno "zahtev za zaštitu zakonitosti" Vrhovnom sudu protiv odluke nžestepenog suda. Druga strana (podnosilac zahteva) nije bila obavestena o tom zahtevu. Prema ESLJP-u, žalba i zahtev za zaštitu zakonitosti doveli su do odluke Vrhovnog suda koja je bila potpuno nepovoljna za drugu stranu (podnosioca zahteva). Shodno tome, ESLJP je smatrao da ga je proceduralni propust da obavesti drugu stranu (podnosioca zahteva) sprečio da efikasno učestvuje u postupku pred Vrhovnim sudom. ESLJP je dalje istakao da "poštovanje prava na pravično suđenje, zagarantovano članom 6.1 Konvencije, zahteva da podnosilac zahteva treba da bude upoznat i da može da komentariše žalbu kompanije i zahtev [za zaštitu zakonitosti javnog tužioca" (vidi, slučaj: [KI193/19](#), gore citiran, stav 45).
74. ESLJP je neprekidno naglašavao da je na tom sudu da odluči da li su osporeni postupci u celini vođeni u skladu sa Konvencijom - uključujući i njen član 6. Na kraju, prema ESLJP-u, član 6.1. Konvencije obavezuje sudove da pravilno razmotre podneske, argumente i dokaze koje su iznele strane u postupku, ne dovodeći u pitanje njihov uticaj na odluku

suda (vidi, slično slučaj ESLJP-a: [Kraska protiv Švajcarske](#), gore citiran, [Barberà, Messegué i Jabardo protiv Španije](#), br. 10590/83, presuda od 6. decembra 1988. godine).

75. Dok načelo kontradiktornog postupka znači da strane u postupku moraju biti upoznate i moraju dobiti priliku da komentarišu i ospore navode i dokaze predstavljene tokom sudske rasprave (vidi, između ostalog, slučajeve ESLJP-a: [Brandstetter protiv Austrije](#), br. 13468/87, presuda od 29. avgusta 1991. godine; [Vermeulen protiv Belgije](#), br. 19075/91, presuda od 20. februara 1996. godine).
76. Pozivajući se na sudsku praksu ESLJP-a, Sud ističe da su načelo jednakosti oružja i načelo procesnog kontradiktornog postupka usko povezani i da se u mnogim slučajevima ESLJP njima bavio zajedno (vidi, između ostalog, slučajeve ESLJP-a: [Roweand Dawis protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 28901/95; presuda od 16. februara 2000. godine, [Jasper protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 27052/95, presuda od 16. februara 2000. godine; [Zahirović protiv Hrvatske](#), br. 58590/11, presuda od 25. aprila 2013. godine, kao i slučaj: [KI193/19](#), gore citiran, stav 48).
77. Pored toga, ESLJP je istakao da, posebno u krivičnim slučajevima, jednakost oružja i proceduralne kontradiktornosti predstavljaju važne i ključne elemente pravičnog sudskog postupka. Njihovo poštovanje stoga zahteva rigorozno ispunjavanje niza obaveza, među kojima je od posebnog značaja obaveštenje okrivljenog ili njegovog pravnog branioca za razvoj postupka, za optužbu, žalbu ili vanredno sredstvo koje podnosi protivnička strana. S tim u vezi, u slučaju: [Zahirović protiv Hrvatske](#), br. 58590/11; presuda od 25. aprila 2013. godine), ESLJP je utvrdio na sledeći način: „Sud ponavlja da je načelo jednakosti oružja element šireg koncepta pravičnog suđenja, što takođe uključuje osnovno pravo da sudsko razmatranje u krivičnim slučajevima mora da bude kontradiktorno. Pravo na kontradiktorno razmatranje u krivičnom postupku znači da tužilaštvo i odbrana moraju imati priliku da budu upoznati i komentarišu navode i dokaze koje je iznela druga strana”.
78. Glavna svrha poštovanja ovih načela je razvijanje stvarne i sadržajne konfrontacije između optužene strane i odbrane, što direktno utiče na razjašnjavanje istine i sprovođenje objektivne pravde od strane sudova. Takvi ustavni i zakonski zahtevi su u funkciji najefikasnije zaštite okrivljenog, jer ispred njega stoji sama država koju zastupa tužilac koji iznosi i brani optužbu pokrenutu protiv okrivljenog. ESLJP je nekoliko puta navodio da se navedeni uslovi moraju poštovati ne samo u prvom stepenu, već i na drugim nivoima suđenja (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a: [Alimena protiv Italije](#), odluka od 19. februara 1991. godine, takođe [KI193/19](#), gore citiran, stav 50).

b) Primena gore navedenih načela u konkretnom slučaju

79. Sud podseća da je podnosilac zahteva povredu načela jednakosti oružja povezo sa činjenicom da Osnovni sud nije omogućio jednak pristup stranama u postupku, odnosno da nije poštovao načelo proporcionalnosti između tužioca i okrivljenog, jer se ni u jednom trenutku nije zasnivao na postupcima policije, prema njemu kao okrivljenom, već na iskazima svedoka F.Z, koji je po njemu bio nestabilan i nepouzdan, te da nije pravilno ocenjena činjenica da on nije planirao da izvrši uticaj na nekog sudiju u vezi sa presudom Osnovnog suda u Mitrovici, koja se odnosila na samog svedoka F.Z.
80. U ovom kontekstu, Sud se poziva na rešenje [APS. br. 10/2021] od 22. aprila 2021. godine Apelacionog suda, kojim je usvojena žalba podnosioca zahteva i predmet vraćen

Osnovnom sudu na presuđivanje. Od poslednje navedenog je zatraženo da ponovo izvede sve materijalne dokaze, da pozove na saslušanje i druga dva svedoka, konkretno svedoka N.K. i R.K., da iznese jasne razloge za inkriminisane radnje optuženih, uključujući i pravnu prirodu povreda, da utvrdi odlučne činjenice u vezi sa subjektivnim aspektom krivične odgovornosti optuženog i u zavisnosti od rezultata ocene svih dokaza donese pravične i zakonite zaključke.

81. Sud dalje primećuje da je u postupku presuđivanja Osnovni sud presudom [PS. br. 14/2022] od 11. februara 2022. godine, na osnovu zaključaka Apelacionog suda, detaljno razradio sve primedbe poslednje navedenog, razrađujući u posebnim delovima aspekte koji se odnose na iskaze svedoka, verodostojnost iskaza svedoka, verodostojnost materijalnih dokaza, pravnu ocenu krivičnog dela, i nakon razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, odlučio u korist podnosioca zahteva, smanjivši efektivnu kaznu zatvora sa 2 (dve) godine i 6 (šest) meseci na 20 (dvadeset) meseci, a iznos kazne od 2000 hiljada evra na 1000 hiljada evra. Ovaj zaključak Osnovnog suda su kasnije, kao pravičan i zakonit, potvrdili Apelacioni sud i Vrhovni sud (vidi gore obrazloženje Osnovnog suda u stavovima 50-55).
82. Sud takođe smatra važnim da ponovi opšti stav da „pravda“ koja se zahteva članom 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a, nije *materijalna*, već *proceduralna* pravda. U praktičnom smislu, koncept procesne pravde podrazumeva: (i) mogućnost kontradiktornog postupka; (ii) mogućnost strana da u različitim fazama postupka iznesu argumente i dokaze koje smatraju relevantnim za njihov slučaj; (iii) mogućnost efektivnog osporavanja argumenata i dokaza koje je iznela suprotna strana; i (iv) pravo da redovni sudovi pravilno saslušaju i razmotre njihove argumente (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a: *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, br. 10590/83, presuda od 6. decembra 1988. godine, stav 68; i slučaj Suda: *KI22/19*, podnosilac zahteva: *Sabit Ilazi*, rešenje od 7. juna 2019. godine, stav 42, i tu citirani slučajevi, takođe slučaj: *KI98/21*, gore citiran, stav 59).
83. Na osnovu gore navedenog, Sud smatra da su u okolnostima konkretnog slučaja ispoštovani svi gore navedeni kriterijumi, iz razloga što su podnosilac zahteva i njegov pravni zastupnik redovno saslušani pred redovnim sudovima, da su imali mogućnost da u toku postupka ospore inkriminišuće dokaze i da iznesu oslobađajuće dokaze. Međutim, izgleda da se podnosilac zahteva nije složio sa odlukom sudova u pogledu prihvatljivosti dokaza, a posebno svedoka F.Z.. Sud i dalje naglašava da je u punoj diskreciji redovnih sudova da odluče kojem će dokazu pokloniti veru kao pouzdanom dokazu. Dakle, činjenica da tvrdnje odbrane nisu prihvaćene od strane redovnih sudova, ne znači da je podnosilac zahteva automatski stavljen u nejednak položaj u odnosu na organ gonjenja.
84. Rekavši to, Sud nalazi da tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa povredom člana 31. Ustava i člana 6.1 EKLJP-a, u pogledu „jednakosti oružja“ pripadaju trećoj kategoriji (iii) „nepotkrepljenih ili neobrazloženih“ tvrdnji, jer je zahtev u ovom delu očigledno neosnovan na ustavnim osnovama.

iii. Što se tiče drugih tvrdnji

85. U ocenjivanju ostalih tvrdnji, Sud primećuje da podnosilac zahteva, pored tvrdnji o povredi prava na „pravično i nepristrasno suđenje“, takođe tvrdi povredu članova 22, 24, 29, 30, 53. i 54. Ustava i člana 5. EKLJP-a. Sud ponavlja da samo pominjanje članova Ustava i članova Konvencije koji su direktno primenljivi u pravnom poretku Republike

Kosovo ili njihova povezanost sa drugim članovima Ustava ne znači automatski i povredu tih članova, ako nije dalje argumentovano i razrađeno kako je i zašto došlo do njihove povrede.

86. Sud je više puta naglašavao da samo pozivanje i pominjanje članova Ustava i EKLJP-a kao i drugih međunarodnih instrumenata nije dovoljno da se izgradi utemeljena tvrdnja o povredi Ustava. Kada se navode povrede Ustavom zagwarantovanih prava, podnosioci zahteva moraju dati obrazložene tvrdnje i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda: [KI175/20](#), podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. aprila 2021. godine, stav 81; i nedavni slučaj: [KI04/21](#), podnositeljka zahteva: *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2021. godine, stavovi 38-39).
87. Iz tih razloga, Sud utvrđuje da tvrdnje podnosioca zahteva o povredi članova 22, 24, 29, 30, 53. i 54. Ustava i člana 5. EKLJP-a spadaju u treću kategoriju (iii), potkategorije (a), „*nepotkrepljenih ili neobrazloženih*“ tvrdnji, stoga se kao takve, na ustavnim osnovama, iste moraju proglasiti očigledno neosnovanim.

ZAKLJUČAK

88. Kao rezime svih napred navedenih razrada i analiza, Sud zaključuje da: (I) tvrdnje podnosioca prvog zahteva o povredi člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP-a, u pogledu načina izvođenja dokaza i jednakosti oružja, spadaju u treću kategoriju (iii) „*nepotkrepljenih ili neobrazloženih*“ tvrdnji, pa se kao takve moraju proglasiti očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama; (II) tvrdnje podnosioca zahteva o povredi prava zagwarantovanih članovima: 22, 24, 29, 30, 53. i 54. Ustava i članom 5. EKLJP-a, spadaju u treću kategoriju (iii), podkategorije (b), „*neobrazloženih*“ tvrdnji, pa su kao takve iste proglašene očigledno neosnovane, na ustavnim osnovama.
89. Shodno tome, zahtev podnosioca u celosti treba da se proglasi neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članovima 113.1 i 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (b) Poslovnika, na sednici održanoj 23. maja 2023. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona; i
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Remzije Istrefi-Peci

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani